

somhed er naaet til de mest hensigtsmæssige Arbejdsmetoder. Særlig vigtigt er det naturligvis, at Udvalget snarest kommer paa det rene med, om der med Nytte kan arbejdes paa en Akkord, eller om den paagældende Skyldner fortjener dets Bistand til Opnaaelse af en Akkord. Da Sagen paa det Tidspunkt, Udvalget faar med den at gøre, endnu er i sin første Begyndelse, kan man ikke kræve, at der med det samme skal tilvejebringes samtlige de i Tvangsakkordlovens § 1 foreskrevne Oplysninger. Men det maa dog formentlig i alt Fald paalægges Udvalget snarest muligt at fremskaffe Oplysninger, svarende til dem, der som ovenfor angivet bør foreligge for Skifteretten, naar dens Behandling af en indgiven Konkursbegæring søges udsat. Der maa derefter snarest muligt udsendes Meddelelse til samtlige Fordringshavere om Henvendelsen fra Skyldneren med Anmodning om Opgørelse over Mellemværendet, ligesom der maa gives Skyldneren fornøden Besked om, hvorledes han skal forholde sig i den Tid, der hængaar under Forhandlinger med Udvalget. — Medens Tvangsakkord udenfor Konkurs kun kan opnaas, naar de i Tvangsakkordloven stillede Betingelser opfyldes, er der ikke i Lovgivningen opstillet særlige Betingelser for Gyldigheden af frivillige Akkorder. Det giver sig af sig selv, at Udvalget ikke bør arbejde paa at fremskaffe Grundlaget for en Tvangsakkord udenfor Konkurs, naar Betingelsen for en saadan Tvangsakkord ikke er til Stede. Men det kan formentlig heller ikke anses forsvarligt, at Udvalget — i Særdeleshed naar Skifteforvalteren skal være Formand for dette — medvirker til enhver frivillig Akkord, naar dens Indhold blot ikke strider mod Lov og Ærbarhed. Udvalget bør formentlig i alt Fald nægte sin Medvirkning, naar de i Tvangsakkordlovens § 4 a.—e. og § 25, Nr. 4 og 5, nævnte Forhold foreligger. Endvidere bør Udvalget formentlig ikke medvirke til Fremsettelse af Akkordforslag, hvori der indeholdes noget, som er i Strid med Reglerne i Tvangsakkordlovens §§ 17—22¹, for saa vidt disse Bestemmelser efter deres Beskaffenhed findes egnede til at bringes til Anvendelse. Opgørelsen i Boet bør formentlig i det hele foregaa efter de i Tvangsakkordloven indeholdte Principper. Endelig bør Udvalget formentlig ej heller medvirke til Akkordforslag, som er af den i Tvangsakkordlovens § 26 omhandlede Beskaffenhed.

I Henseende til den som § 2 b. foreslaaede Bestemmelse mener Retten, at den bør udgaa. Der er efter Rettens Skøn ingen Trang til at bringe Bestemmelserne i § 2 a. til Anvendelse paa andre næringsdrivende end Landbrugere, og en Regel som den foreslaaede vilde virke opløsende paa de bestaaende Kreditorforeninger og gribe forstyrrende ind i den — i det store og hele særdeles heldbringende — Udvikling, der i det Tidsrum af ca. 40 Aar, hvori disse Foreninger har bestaaet, paa Grundlag af deres Arbejde er foregaaet med Hensyn til Ordningen af betalingsudygtige Skyldners Forhold til deres Fordringshavere.

ad § 2. Hverken Akkordretten som saadan eller dennes enkelte Medlemmer har nogen Erfaring for, at den nugældende Regel i Akkordlovens § 5 III. har virket uheldigt. Det er vistnok temmelig sjældent, at der indgives Konkursbegæring i Tiden mellem Akkordforhandlingens Aabning og Akkordens Stadfæstelse. Man maa derfor ønske, at denne Regel i det væsentlige bibeholdes, men kan i Lighed med, hvad der ovenfor er foreslaaet ad § 2 i Forslaget angaaende Konkursloven, tilraade, at Tallet $\frac{1}{10}$ forhøjes til $\frac{1}{5}$. I øvrigt henstilles det, om der ikke for at vinde større Klarhed over, hvorledes Bestemmelsen har virket, kunde være Anledning til at indhente Erklæring fra Skifteretterne.

ad § 3. Man finder det betænkeligt at forandre de bestaaende Regler paa dette Omraade. Akkordrettens Medlemmer har ingen Erfaring for, at en i og for sig ønskelig Akkord er forhindret, fordi der ikke er opnaaet det efter nugældende Ret fornødne Flertal i Tal og Vægt af Fordringshavere for Akkordens Vedtagelse. Ogsaa om dette Spørgsmaal kunde det muligt være formaalstjenligt at indhente Skifteretternes Erklæring.

ad § 4. Mod denne Bestemmelse har Retten intet at erindre.

A. Schou.

A. D. Bentzon.